

SUHAI PÁL

Van Gogh ütött-kopott bakancsa

„Ez a förtelmes, örökös jelen...”
(Székely János)

Napok tolongnak, s bár a kedd
sarkát örök hétfő tapossa,
Van Gogh ütött-kopott bakancsa
egyhelyben toporog veled.

Idült jelent dagaszt a láb,
cipőjével foszlik le róla
jövője és illúziója,
előre így haladsz tovább.

Magadban. És amíg ruhád
kitart, míg sorvadás vagy attak
le nem tépi – letépheti.

Biztonságod elméleti,
s bármit ígérjen is a holnap,
egy mával mindig megszegi.

Két impromptu

Egy nap egy élet, ennyi csak,
nem sok, nem is kevés ez:
folyója szinte forr, kicsap,
lábadra fröccsen láva-habja:
megtáncoltat
egy pillanatra,
s egy életre bevérez.

*

Hóba fúlt évek, rossz telek,
s a fényben úszó kertek
már mind szemedből intenek:
örök vakok, kik képeiddel,
míg azon tűnődsz,
hogyan tűnj el,
festetik ki e vermet.

Téli munkák elé

Utolsó simítás a kerten:
tőled, földem így búcsúzom:
a rozsdás ásót kihozom,
s húsod szurkálni, vágni kezdem.

A kertem művelem, időt
és fáradságot nem kímélve
lépek és dőlök vasra, nyélre,
így ások föl egy temetőt,

gyökerek, lárvák langy lakását,
így ásom földbe arcomat,
mielőtt végleg lehivat
és eltöm odva, vagy kiássák

e múmiák még, s égbe ing,
míg szárnyukon a kék magasban
a fény s a por egymásba lobban,
s tekintetemmel ott kering.